

[Undervisningsministeren.]

er omfattet af undervisningspligten. Folketingsudvalget gav i sin betænkning udtryk for, at det forudsatte, at jeg søgte tilvejebragt en bevilling til et sådant tilskud. I denne forbindelse vil jeg gerne oplyse, at der på forslaget til finanslov for finansåret 1970-71 er søgt en bevilling på 1 mill. kr. til dette formål.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Her ved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om mønstre.

Genstanden for mønsterlovens område er udformningen af vore industrielle produkter, og der kan næppe herske megen tvivl om, at det i salgsarbejdet for disse er af stigende betydning, at produkterne er af et tiltalende ydre, og at udformningen er hensigtsmæssig. Fra industriens side ofres der betydelige beløb på at nå dette mål, og det er derfor rimeligt, at den fabrikant, der gennem en økonomisk indsats har skabt noget nyt, bør nyde en tidsbegrænset beskyttelse for den model, man er nået frem til.

Den gældende mønsterlov, nr. 107 af 1. april 1905, der er optrykt som lovbekendtgørelse nr. 193 af 1. september 1936 og ændret ved § 2 i lov nr. 247 af 9. juni 1967, blev gennemført efter stærkt udtalte ønsker fra håndværkets og industriens side. Den ved varemærkeloven og patentloven allerede hjemlede beskyttelse for den industrielle ejendomsret blev herved udvidet.

Også i de øvrige nordiske lande bestræbte man sig omkring århundredskiftet på at få gennemført en mønsterlov. Sverige fik da også en sådan i 1899, men den omfattede kun et begrænset område, nemlig alene metalindustrien. Norge fik en mønsterlov i 1910, der i mange henseender minder om den danske lov. I Finland er der gjort flere forsøg på at få gennemført en mønsterlov, men stadig uden resultat.

I 1960 kom et egentligt nordisk samarbejde i gang med henblik på at nå frem til så vidt muligt ensartet mønsterlovgivning i de nordiske lande. Initiativet blev taget fra svensk side, og dette skyldtes i første række, at den svenske mønsterlov som alle-

rede nævnt har et yderst begrænset beskyttelsesområde. I takt med den industrielle udvikling i Sverige er der selvsagt opstået et behov for en mønsterlov, der — ligesom den danske og den norske lov — omfatter hele industrien. For at kunne tilslutte sig Pariserkonventionen af 20. marts 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret, således som ændret i Lissabon i 1958, var det også nødvendigt, at vedkommende land havde en mønsterlov, der generelt omfatter alle vareområder.

I Danmark og Norge var der samtidig ønsker fremme om en mere moderne mønsterlovgivning, og da Finland — som nævnt — ikke havde nogen lov om beskyttelse for mønstre, kom aftalen om det nordiske samarbejde på dette område i stand. Herved fortsattes linjen fra det nordiske samarbejde, der havde fundet sted vedrørende revision af varemærkelovgivningen og det nordiske samarbejde vedrørende patentlovgivningen.

Den svenske kommission blev nedsat i 1958, og tilsvarende kommissioner blev nedsat i Finland og Norge i 1959 og i Danmark i begyndelsen af 1960. Den danske kommission afgav en betænkning i 1966, der er tilsendt folketinget.

Under samarbejdet mellem kommissionerne blev det overvejet, om en ordning med „nordisk mønster“ i lighed med forslaget til „nordisk patent“ var ønskelig. Man nåede frem til, at der — i hvert fald for tiden — ikke var behov herfor. Mønsteransøgningerne er normalt ukomplicerede og behandlingstiden som følge heraf kort. Selv om behandlingstiden efter den nye lov skulle blive noget længere, vil behandlingen af ansøgninger ikke blive en arbejdsbyrde, der på nogen måde kan sammenlignes med den, behandlingen af patentansøgninger pålægger myndighederne. En undersøgelse af landenes mønsterregistre har desuden vist, at kun et ringe antal mønstre søges registreret i mere end ét nordisk land, så nogen nævneværdig arbejdsbesparelse ville „nordisk mønster“ derfor ikke medføre.

Kommissionernes lovudkast har været gennemdrøftet på en række møder mellem embedsmænd fra vedkommende ministerier og departementer i Finland, Norge, Sverige og Danmark, og der er herunder opnået enighed om praktisk taget enslydende lov-